

Ireland

God, ik voelde me verschrikkelijk.

Ik tilde mijn hoofd van het kussen en kromp ineen. Dit was waarom ik zelden dronk. Een gigantische kater en om half vier op moeten, dat ging niet samen. Ik strekte mijn hand uit richting het irritante zoemgeluid en tastte rond op mijn nachtkastje totdat ik mijn telefoon vond en de wekker op stil kon zetten.

Tien minuten later was het geluid weer terug. Kreunend sleepte ik mezelf uit mijn comfortabele bed en sjokte ik richting de keuken voor een hoognodige dosis koffie en ibuprofen. Waarschijnlijk was een zak ijs tegen mijn ogen ook wel handig, dan zag ik er tijdens de uitzending van vanmorgen tenminste een beetje presentabel uit.

Ik stond een scheut dampende koffie in mijn mok te gieten toen ik me herinnerde waarom ik gisteren zo dronken was geworden en nu dus deze kater had. Hoe kon ik dat in godsnaam vergeten zijn?

Die brief.

Die verdomde brief.

‘Au! Shit!’ De hete koffie klotste over de rand van de mok zodat ik mijn hand zowat verbrandde. ‘Shit! Au! Shit!’

Ik stak mijn vingers onder de koude kraan en kneep mijn ogen dicht. Jezus, wat had ik gedaan? Het liefst zou ik weer in bed kruipen en alles vergeten.

Maar in plaats daarvan bulderden de gebeurtenissen van giste-

ren als een tsunami mijn hoofd binnen. Een uurtje nadat ik na een weekje in het paradijs mijn rolkoffer de voordeur door had getrokken was er een koerier verschenen met een envelop.

Ontslagen.

Via een standaardbrief.

Eén dag voordat ik na mijn vakantie weer aan het werk zou gaan.

Ik voelde me misselijk. Voor het eerst sinds mijn veertiende zat ik zonder baan. En voor het eerst had ik niet zélf besloten om ergens te vertrekken. Ik draaide de kraan dicht, liet mijn hoofd hangen en probeerde me te herinneren wat er precies in die rotbrief had gestaan.

Geachte mevrouw Saint James,

Het spijt ons u te moeten mededelen dat uw dienstverband bij Lexington Industries per direct beëindigd is. De redenen voor uw ontslag zijn de volgende:

- Schending van gedragsregel 3.4: Het begaan van enige handeling die opgevat kan worden als aanranding of schennispleging.
- Schending van gedragsregel 3.6: Het benutten van het internet en/of andere communicatiemiddelen voor seksuele of onzedelijke doeleinden.
- Schending van gedragsregel 3.7: Het anderszins begaan van obscene of grensoverschrijdende seksuele handelingen.

Er zal geen ontslagvergoeding uitbetaald worden omdat de beëindiging van uw dienstverband om dringende redenen plaatsvindt. Binnen dertig dagen ontvangt u een brief over de afhandeling van de afspraken uit uw arbeidsovereenkomst. U behoudt uw verzekeringsdekking gedurende de periode die door staatswetgeving wordt voorgeschreven. De afdeling personeelszaken zal zorg dragen voor de uitbetaling van het u nog verschuldigde loon en in overleg met uw leidinggevende een moment inplannen waarop u uw persoonlijke eigendommen kunt ophalen.

Wij betreuren de gang van zaken en wensen u succes in uw toekomstige werkzaamheden.

Met vriendelijke groet,

Joan Marie Bennett
Directeur human resources

Behalve de brief had er in de kartonnen envelop een usb-stick gezeten met daarop een filmpje van dertig seconden van mij op het strand, dat een vriendin van me had opgenomen. Ik voelde het zuur omhoogkomen in mijn keel, en niet vanwege de alcoholvergiftiging die ik mezelf hoogstwaarschijnlijk had bezorgd.

Mijn baan. Negen jaar lang was die mijn hele leven geweest. En nu ging alles waarvoor ik had gezwoegd in rook op door één stom, korrelig filmpje.

Poef. Dag carrière.

Ik kreunde. ‘God. Wat moet ik nu?’

Rechttop staan was duidelijk níet wat ik nu moest, dus ik loodste mijn knallende koppijn terug naar de slaapkamer en kroop weer in bed. Ik trok de deken over mijn hoofd en hoopte dat de duisternis me zou opslokken.

Uiteindelijk lukte het om nog een beetje te slapen, en toen ik een paar uur later wakker werd voelde ik me iets beter. Niet erg lang, want al snel zou blijken dat ik me nog hoogstens de hélfth herinnerd had van wat er gisteravond was gebeurd.

Mia, mijn huisgenote en beste vriendin, schonk koffie voor me in en zette de mok in de magnetron. Zo te zien had ze zelf ook een behoorlijke kater.

‘Hoe heb je geslapen?’ vroeg ze.

Ik leunde met mijn ellebogen op de keukentafel en deed een poging om mijn hoofd met mijn handen omhoog te houden. Door

één half dichtgeknepen ooglid keek ik haar aan. ‘Wat denk je zelf?’

Ze zuchtte. ‘Ik vind het nog steeds ongelooflijk dat ze je zomaar ontslagen hebben. Je hebt een contract. Is het wel legaal om je eruit te gooien vanwege iets wat niet eens onder werktijd is gebeurd?’

Ik nam een slokje van mijn koffie. ‘Blijkbaar wel. Ik heb net even met Scott gepraat.’

Uiteindelijk had ik mijn trots opzijgezet en mijn ex gebeld. Hij was een eikel en wel de laatste persoon die ik wilde spreken, maar hij was ook de enige advocaat in mijn adresboekje. Helaas bevestigde hij dat mijn werkgever wettelijk gezien volledig in zijn recht stond.

‘Ik vind het zo rot voor je. Ik had geen idee dat een dagje strand op zo iets kon uitlopen. Het komt allemaal door mij. Ik was het die voorstelde om naar het topless-gedeelte te verkassen.’

‘Het is echt niet jouw schuld.’

‘Wat bezielde Olivia om dat filmpje op Instagram te posten en ons vervolgens allemaal te taggen?’

‘Ik vermoed dat de pina colada’s waar die knappe bartender steeds een extra shot rum in deed een rol speelden. Maar wat ik niet begrijp is hoe ze er op mijn werk achter zijn gekomen. Ze heeft mijn privéaccount getagd, Ireland Saint James, niet het openbare Ireland Richardson-account dat de tv-zender voor me runt. Of misschien kan ik beter zeggen: runde. Hoe kunnen ze dat filmpje nou gezien hebben? Ik heb vanmorgen gecheckt of ik mijn account per ongeluk op openbaar had staan, maar niet dus.’

‘Geen idee. Misschien dat een collega een openbaar account volgt van iemand uit ons vriendengroepje?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Zou kunnen.’

‘Heeft die eikel tenminste nog op je mailtje gereageerd?’

Ik fronste. ‘Welk mailtje?’

‘Weet je dat niet meer?’

‘Blijkbaar niet.’

‘Het mailtje dat je naar de CEO van het bedrijf hebt gestuurd.’

Met grote ogen keek ik haar aan. O, shit. Alsof het allemaal nog niet erg genoeg was.

Ik begon inmiddels in te zien dat je nog een stuk dieper kon vallen dan je dieptepunt.

Ontslagen.

Geen ontslagvergoeding.

Een week nadat ik de tweede en grootste aanbetaling had gedaan om een eigen huis te laten bouwen.

De kans dat ik een goede referentie zou krijgen? Nul, nadat ik in een dronken bui onze topman had verteld wat ik van hem en zijn bedrijf vond.

Fantastisch.

Echt fantastisch.

Goed gedaan, Ireland.

Nadat ik het grootste deel van mijn spaargeld had gebruikt voor een aanbetaling op een stukje grond in Agoura Hills en vervolgens een week lang heel stoer alle drankjes had betaald tijdens een vrijgezellenfeest in het Caraïbisch gebied, stond er nog maar zo'n duizend dollar op mijn bankrekening. Daar kwam bij dat mijn huisgenote binnenkort ging trouwen en samenwonen, waarna ze dus niet meer de helft van de huur zou storten.

Maar... geen zorgen, Ireland. Je vindt wel een nieuwe baan.

Met sint-juttemis misschien.

De nieuwsbranche was ongeveer even vergevingsgezind als mijn maandbudget na een dagje shoppen.

Ik zat in de shit.

Diep in de shit.

Ik zou weer als zzp'er aan de slag moeten. Tijdschriftartikelen typen voor een paar centen per woord om de eindjes aan elkaar te knopen. Die fase van mijn leven had ik toch allang achter me gelaten? Ik had mezelf compleet afgebeeld met werkweken van zestig uur om te komen waar ik was. Dat ging ik niet zomaar zonder slag of stoot opgeven.

Op zijn minst moest ik kijken of er nog iets te redden viel. Misschien kon ik een enigszins positieve aanbevelingsbrief loskrijgen.

Ik haalde een keer diep adem, trok de stoute schoenen aan en klapte mijn laptop open om terug te lezen wat ik naar de CEO van Lexington Industries had gestuurd. Er stond me maar vaag iets van bij. Misschien was het niet zo erg als ik dacht. Ik klikte op 'Verzonden berichten' en opende het mailtje.

Beste meneer Jong-un,

Ik kneep mijn ogen dicht. Shit. Het was precies zo erg als ik dacht. Maar hopelijk zou hij het grapje niet snappen en gewoon denken dat ik me in zijn naam vergist had. Kon best, toch?

Met ingehouden adem dwong ik mezelf om verder te lezen.

Graag zou ik mijn excuses aanbieden voor mijn uitspatting.

Oké... geen slecht begin. Prima eigenlijk. Prima.

Was ik maar zo slim geweest om daar te stoppen met lezen.

Ik had er namelijk niet bij stilgestaan dat ik voor een dictator werkte.

Oef.

God, wat was ik toch een bitch als ik te veel gedronken had. Ik liet een lange bibberende zucht uit mijn longen ontsnappen en besloot maar snel door de zure appel heen te bijten.

Volgens mij heb ik toch echt het recht om in mijn vrije tijd te doen wat ik wil. In tegenstelling tot omhooggevallen types als jij werk ik hard, dus ik verdien het om af en toe stoom af te blazen. En als dat inhoudt dat ik wat zon op mijn jetsers wil hebben tijdens een meidenvakantie, dan gebeurt dat gewoon. Ik heb geen enkele wet overtreden. Het was een naaktstrand. Ik had ook helemaal in mijn blootje kunnen rondlopen, maar ik hield het bij topless. Want laten we wel wezen, ik heb een prachtig stel tieten. Als je de video hebt bekeken die je bekrompen hr-directeurte me op een usb-stick heeft toegestuurd, met daarbij een volslagen belachelijke ontslagbrief, dan heb je geluk dat je er een blik op hebt mogen werpen. Misschien een leuke toevoeging aan je pornocollectie, viezerik. Ik heb negen jaar lang alles gegeven voor jou en dat kutbedrijf van je. Zak allebei maar in de stront.

De mazzel,

Ireland Saint James

Oké, dit bericht nog rechtbreien werd een grotere uitdaging dan ik gehoopt had. Maar ik mocht me niet laten ontmoedigen. Misschien dat meneer de directeur het nog niet gelezen had en dan kon ik gewoon een nieuwe mail sturen met het verzoek om de eerdere te negeren.

Als ik ooit nog een baan in deze branche wilde vinden, kon ik me geen slechte referenties veroorloven. En aangezien ze mijn privacy geschonden hadden, konden ze zich op zijn minst neutraal opstellen. Het koude zweet brak me uit en ik knaagde op mijn nagel. Desnoods was ik bereid om te smeken. Ik copy-pastete meteen het mailadres van de directeur naar een nieuw bericht. De tijd drong.

Maar net toen ik begon te typen kondigde een ping aan dat er een nieuw mailtje was binnengekomen. Ik klikte erop en kreeg zowat een hartverzakking toen ik de afzender zag: grant.lexington@lexingtonindustries.com.

O god.

Nee.

Ik probeerde te slikken, maar opeens voelde mijn mond heel droog aan. Dit was foute boel. Ik wist alleen nog niet hoe fout precies.

Beste mevrouw Saint James,

Hartelijk dank voor uw e-mail... die door dit omhooggevallen type om twee uur 's nachts gelezen is, aangezien ik toen nog steeds op kantoor zat. Uit de toon van uw brief – voor een hoogopgeleid journalist overigens een niet al te indrukwekkend staaltje schrijfwerk – leid ik af dat u dronken was tijdens het opstellen ervan. Mocht dat kloppen, dan is het vast een meevaller dat u vanochtend niet meer zo vroeg hoefde op te staan. Graag gedaan.

Ter kennisgeving: ik heb de video waarnaar u verwijst niet bekeken. Als mijn pornocollectie ooit niet meer volstaat, dan zal ik overwegen om het bestand uit mijn vuilnisbak op te diepen – samen met de standaard-aanbevelingsbrief die uw leidinggevende u had willen toesturen.

Hartelijke groet,
Richie Rich

Ik liet de adem ontsnappen die ik tot nu toe had ingehouden. O,
fuck.

Grant

‘Meneer Lexington, kan ik misschien wat bestellen voor de lunch? Uw afspraak van twee uur heeft net laten weten dat het een halfuur later wordt, dus u heeft nog eventjes.’

‘Waarom kunnen mensen verdomme niet gewoon op tijd komen?’ mopperde ik terwijl ik op het knopje van de intercom drukte om mijn assistente antwoord te geven. ‘Wil je een volkorenbroodje met kalkoenborstfilet en alpenkaas voor me laten komen? En vraag of ze het bij één plakje kaas kunnen houden. De laatste keer dat we bij die zaak bestelden hadden ze waarschijnlijk een Hollander achter de toonbank staan.’

‘Natuurlijk, meneer Lexington.’

Ik opende mijn laptop om wat mailtjes door te nemen, aangezien mijn strak geplande serie vergaderingen weer eens een loos moment bleek te bevatten. Vluchtig scrolde ik door mijn inbox om te checken of er iets belangrijks bij zat, en mijn blik bleef hangen bij een inmiddels bekende naam. Ireland Saint James.

Die vrouw was overduidelijk aan de drank of gestoord, mogelijk allebei. Toch was haar laatste mailtje een stuk amusanter geweest dan de meeste oersaaië onzin waar ik me dagelijks doorheen moest werken. Ik klikte dan ook op haar nieuwe berichtje.

Beste meneer Lexington,

Kunt u geloven dat iemand mijn mail gehackt heeft en vervolgens dat belachelijke bericht heeft gestuurd?

Waarschijnlijk niet. Daar bent u immers veel te hoogopgeleid, intelligent, hardwerkend en succesvol voor.

Leg ik het er te dik bovenop?

Sorry dan. Maar ik heb flink wat goed te maken.

Is het misschien mogelijk om opnieuw te beginnen? Want al komt het misschien niet zo over, ik ben niet iemand die normaal veel drinkt. Toen ik een erg onverwachte ontslagbrief ontving was er dus weinig alcohol nodig om mijn verdriet te verzuipen. En vervolgens ook mijn vermogen tot rationeel denken.

Hoe dan ook, als u nog steeds aan het lezen bent, bedankt daarvoor. Hieronder de brief die eigenlijk geschreven had moeten hebben:

Beste meneer Lexington,

Bij dezen zou ik graag uw aandacht vestigen op de naar mijn mening onterechte beëindiging van mijn dienstverband. Laat ik om te beginnen vermelden dat ik al negenenhalf jaar een toegewijd medewerker van Lexington Industries ben. Ik ben ooit begonnen als stagiaire, heb me via verschillende functies op de schrijvende redactie opgewerkt en wist uiteindelijk mijn carrièredoel te verwezenlijken: een baan als nieuwslezer.

Onlangs heb ik samen met zeven andere vrouwen van een welverdiende vakantie op Aruba genoten, vanwege een vrijgezellenfeest. Ons hotel had een privéstrand met een speciaal deel voor naakt zonnen. Hoewel ik niet exhibitionistisch ben ingesteld besloot ik samen met mijn vriendinnen enkele uren topless van de zon te genieten. Er zijn toen een paar vrij onschuldige foto's op social media gezet, niet door mijzelf overigens, waarbij mijn officiële account niet is getagd. Toch ontving ik na thuiskomst een brief die meldde dat ik ontslagen was wegens het schenden van de bedrijfsregels omtrent onzedelijk gedrag.